

—Ами, какъ е тамъ, въ Кытай, и мишки ядѣтъ?

—Ядѣтъ.

—Солены?

—И солены.

—Хмъ! глѣдай ты . . . хора . . . а чини ми ся тамъ има и православны църквы?

—Има.

—На, сега. Ами Кытай далечъ ли е отъ тука?

—Много далечъ! . . . И тѣй на татѣкъ, въ този родъ, ся продължава разговорътъ ны до единъ и половина часть. Най послѣ става общо прозяваніе и „Китай“ си отиваше да спи.

Подиръ една година, азъ пакъ нечаяно ся срѣщахъ съ тогозы проестоса и, като искахъ да му направа удоволствіе, самъ си зѣхъ дума да му хортувжмъ за Кытай. Старецьтъ ся зарадва, и съ първо то дѣлобокомыеліе ми повтори въпросытъ си. Юродство ли бѣше това или серіозно увлеченіе отъ Кытай—не зная.

Кога то археолозытъ, кои дохождахъ въ Св. Горж, обърнахъ вниманіе то си на Св. Горскытъ древности и убѣдихъ калугерытъ, че колко то по вече ся намирѣтъ въ мѣнастырьтъ Византійскы древности, толкови по много честь има той, тогава старцитъ съ око наченахъ да опредѣлятъ древностьта на зданіе та си и да съставятъ, *по преданіе* исторія та на Св. Горж и мѣнастирытъ ѝ. Наченали ся между тяхъ препирны: чія обитель е постара, кой е былъ основательтъ ѝ и пр. Хронологія та и исторія та ся завѣтѣлы въ калугерскытъ рѣцѣ, събытія та ся искаждали съ чудеса, и сега, не дай Боже някому да повярва на калугерскытъ дрънкащи за происхожденіе то и исторія та на Св. горскытъ обители. Излязва че сичкы почти мѣнастиры сж направены, ако не при Константина великій, то малко подиръ него; сяка вещь ся украсила съ легенда, една отъ друга по старж; единъ калугеринъ даже ма убѣ-